

BALVART DE SITGES

• SEMANARI CATALÀ •

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Cap de la Vila, n.º 5, 1.ª

DELEGACIÓ A BARCELONA: Doctor Dou, 15, entressol, 1.ª

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: SITGES, trimestre 1'50 ptas. — ESPANYA, id., 2 id. — ESTRANGER, any, 12 franchs.

Anuncis, Esquelas, Remitits y Reclams, a preus convencionals.
Els de la primera pàgina se pagaran doble.

NO SE TORNAN ELS ORIGINALS

Any II

Sitges 9 de Novembre de 1902

Núm. 67

Gran Relotjeria y Joyeria

EL REGULADOR

Inmens assortit en objectes propis pera regals

Carme, 1, y Rambla de las Flors, 37.-BARCELONA

VENDA De la casa n.º 19 del carrer de St. Francisco composta de baixos, dos pisos y un celler ab dos cups. Donarán rahó carrer de la Isla de Cuba, n.º 4

RECORT

El passat dimars varen complir-se quatre anys que 's celebrà en aquesta vila una festa de cultura, deguda a la iniciativa patriòtica del nostre il·lustre fill adoptiu, en Santiago Rusiñol.

El Certamen literari celebrat al «Cau» tingué gran ressonancia, y donà una importancia inmensa a la nostra estimada vila.

Aquell dia s'acoblaren aquí, fraternisant ab els sitgetans, tota una munió d'artistas, honra de Catalunya, que cantaren l'art ab una empena de vida, que feu estremir de joia a tots els que tingueren la ditxa d'assistir.

Aquella festa sigué memorable, y d'ella en conservem un recort dolçíssim y encoratjador. BALVART DE SITGES, seguint sas tradicions patriòtiques, se complau en evocar aquell acte, publicant la vista del Saló principal del «Cau», ahont se celebrà la festa, y alguns dels treballs llegits en aquell acte.

BONA FEYNA

La setmana passada 's celebrà a Lleyda l'anunciada reunió de significats elements del regionalisme català ab en Paraiso, delegat de la Unió Nacional, per arribar a una inteligencia política.

No sabem ab exactitut lo que 's va acordar; pero de las manifestacions que han fet los interessats, podem deduir que lo convingut es solament una inteligencia pera obrar de comú acort contra 'ls actuals y decrépits partits centralistas, reservantse cada part l'integritat absoluta del respectiu programa.

No cal dir que celebrém que importants elements de fora de Catalunya vagin entrant pel camí de las solucions autonòmicas, ab tan entussiasme iniciadas a Catalunya, com medi únich d'enderrocar lo xorch y podrit règim polítich, fins are amo y senyor d'Espanya; pero cal anar ab peus de plom, perque com a bons meridionals, a Espanya es més fácil cambiar de ideals que de roba, segons la moda del dia.

No dihem aixó perque no tinguém confiansa ab los elements de l'Unió Nacional; ans bé, hi confiém molt, perque la major part no han partit dels partits polítichs centralistas, sino de gent de sa casa, que 's desensopí una mica al veurer perillar llurs interessos; però la confiança se 'ns tornaria fé cega, si en lloch de generalisar la cosa ab una Unió Nacional, comensessin per crear nucles regionals, com Unions o Lligas aragonesas, valencianas, castellanas, etc., que despertessin l'esperit patri de llurs paysans y que 'ls apleguessin pera batrer a l'enemich comú.

No sabem si 'ls de 'n Paraiso portan l'idea de fer aixó, es dir, quelcom de lo que nosaltres fem, pera que l'arbre de las llibertats patrias arrelhi cada dia més en lo cor dels catalans, y no mori per las destralladas ni pels afalachs del centralisme. Lo mateix fan los nostres germans de Baskonia y sense havernos posat may d'acort, sabem qu'allí hi trobarem sempre aliats fides, decidits y entussiasmas que 'ns ajudaran a l'obra comú de fer, dintre dels principis autonomistas, l'Espanya nova, regenerada.

En las demás regions las modernas ideas no hi han arrelat gayre encara, perque dormen. A treballar donchs, per despertarlas, senyors Paraiso y Alba, si volen fer feina sólida y de durada, y sobre tot d'èxit segur. Ara, si 'ls espanta 'l treball, que creyém no 'ls espantarà, seria perdre lo temps.

DISCURS

llegit per D. Santiago Rusiñol en el Certamen Literari celebrat en aquesta vila el dia 4 de Novembre de 1894

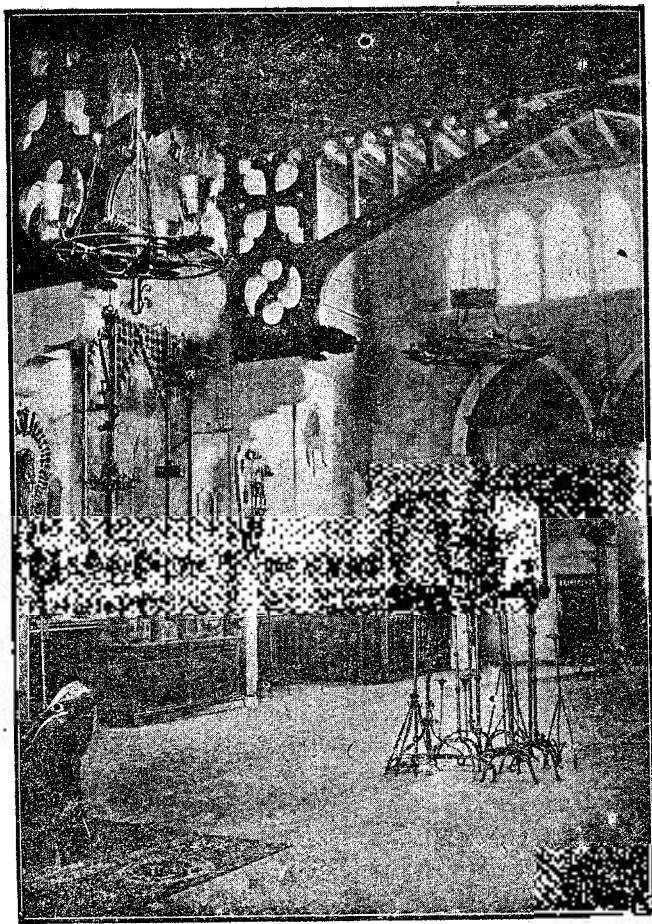
Es la tercera vegada que'l Cau Ferrat se reuneix a prop del mar; la tercera vegada que, fugint del soroll de la ciutat, venim a somniar al peu d'aquesta platja hermosa, a sentir-nos breçar al compas de les onades, a pendre aigues de poesia, malalts qu'estem del mal de prosa qu'avui corre en la nostra terra.

Venim aquí fugint de la ciutat per trobarnos tots junts i junts cantar lo que'ns surti del fons del sentiment, per treure'ns el fred que corre per les venes de tot-hom xoplugant nos sota la bandera de l'art; per banyar nos i embriagar nos de sol, de sol i llum que'ns assequi per un moment la tristesa de la boira. Venim perque necessitem espolgar-nos d'assobre tanta farça egoista, tanta sensatesa fingida, tanta farça de sentit comú, tanta serietat forçada o riure estupid, com ha imposat el menestral enriquit per una banda i per altra la democracia an aquesta terra nostra que per por d'esser boja, se'ns va tornant ensopida.

Els ideals d'avui die, les soles lluites que interessan ane les grans majories, són no més que qüestions materials, exigencies pel pobre cos; sofriments d'enveja dels uns i estretes d'avaricia dels altres, barallant-se tots plegats per contentar els crits del ventrell; empenes dels de baix i resistencies dels de dalt, i crits d'enveja i mossegades d'agonia per disfrutar, pobre gent!, lo que'n diuen el benestar de la vida. Tot per la miserable carn i res pel noble esperit! Tot per allargar la vida i res per hermojar-la! Tot pels horts productius d'una prosa alimenticia i estragada, i res pels jardins de l'anima, pels florits caminals de la poesia, pels ais del sentiment i les queixes del pobre cor, pels pobres ideals de coses nobles, acorralats i somorts com si sentissin vergonya de sortir a la cara de la llum!

D'aquell art, fet avants, com plògut de rosada d'una aurora; d'aquell art verge, nascut voltat de lliris i crescut, com un arc de colors que s'aixeca voltat de núvols que no han restrejat la terra; d'aquell art somniat mirant enlaire i buscat en el pensament que veu visions d'un mes enllà vaporós i difumit; d'aquell art teixit d'heures entre flors descolorides, fresc com el riure d'un

CAU-FERRAT

Saló ahont tingué lloch el Certamen

infant i misteriós com el pensament d'un vell, no'n queden més qu'espurnes, debils avergonyiments, guspies mig apagades per l'halé fred d'un poble que se li diu positivista i que s'alaba de'esser-ho.

L'art per l'art agonitza, per fer lloch a l'art comerç, a l'art cromo, a l'art barato, a l'art il·lustrós, qu'és el qu'enten la democracia de l'art. Res de somniar, amics meus; res de veure visions de sentir passar vaguetats allà en els núvols que's formen a l'atmosfera del pensament, de cloure els ulls mirant per dintre un més enllà difumit, d'enamorar se d'ombres desconegudes: sempre el natural per pauta, sempre esclaus i lligats d'aquét natural ple de lletjeses i tristors, gornit de bai-

xeses d'esperit y de miseries morals, habitat d'homes somorts, mirant el passat com un llibre sense fulls, no creient en el pervindre, peixent resignats les engrunes del present.

Fa tristesa, amics meus, sentir l'indiferència la malvada indiferència, am que per tots costats se senten els crits que vibren de l'ànima, els batements de tots els cors entusiasmats que voldrien sentir l'existència hermojejada, florida, visionada entre clarors, enlluernadores que servissin de morfina, i l'interès am que s'escolten i es consenten els rongs de egoisme, les fredors ciniques, la sed de passions baixes, per complaure la carn de bestia, que l'home arrossega per les fangoses roderes de la terra. Am posa estoica, vestits d'homes que pensen i sonrien dels que senten, han mort les religions de tots els cors, les velles y les noves, i voldrien matar la nostra, la santa i noble religió de l'art i la poesia; han tret les il·lusions dels que sofreixen, donant los sols per balsem i remei de llurs miseries la promesa de riqueses qu'ells estupidament disfruten; han tret supersticions que consolaven, a cops d'encens, en nom d'una ciència que coneix mal per mal tots els mals, però que ni els cura ni els distreu, i de la vella aristocràcia n'han fet l'aristocràcia de l'or, una aristocràcia estúpida que volen sostenir per força, covards de la llur obra, tement que'ls demés aprenguin la cançó de l'egoisme qu'ells han entonat fins ara.

¡Pobre poesia i pobre art, amb aquets homes! I ¡pobre de tot lo que sigui fill d'una fe o d'un entusiasme! Be sabeu vosaltres els que cantau pel sol goig de treure-us de l'ànima, llagrimes i rialles; els que sabeu que vol dir l'intima sensació de sentir-les passar tremoloses per la ploma; els que conteu am colors les embriagueses del sol i els velats misteris de l'ombra; els que veieu els mitjos tons dels dolors, els matissos mes delicats de l'amor i sentiu el frec d'unes ales pessigollant per volar; bé sabeu què volen dir per als pobres materialistes aquestes ansies misterioses, com les desprencien, com sen riuen, com les rebaixen, incapaces de comprendre-les. Ells no són, no, ni poden ser, modernistes. Ells estan satisfets del món que veuen i no senten desitjos de canviar ni de provar de millorar lo; creuen en el present perquè hi viuen i en viuen, i el pervindre els espanta. No volen que les idees se renovin; no volen que'l passat, aquell passat de poetes i d'artistes, serveixi de xurriaca al present y de fe al que vindrà; no són com el gran Greco, el gran Lesnard, el Giotto, Boticelli i altres sants que besaven la tomba dels llurs avis i miraven cap al lluny: són homes secs, porucs i mandres d'idees; curts de somnis; rellotges que ni atracen ni avancen, incapaces de sentir les tristesses de la posta ni la rohent alegria de l'aurora que despunta i s'aixeca majestuosa.

Ella vindrà, aquesta aurora; ella vindrà algun die, malgrat els núvols negres; i el goig de sentir-la que s'acosta de pressentir que'ls artistes aquells y aquells poetes, desde llur tomba immortal i gloriosa, ne veuran d'altres com ells ens fa viure esperangats, an els que creiem en una hermosa renaixença. Molts per ella treballen, molts hi somnien, molts coven en el fons del pensament idees noves i veuen passar visions d'un art que vola; molts senten ja la febre de l'enpenta; molts hi sofreixen ocults sentint el formigueig de quelcom indecís que'ls diu pressentiments a cau d'orella i els fa veure colors indefinits; molts hi sospiren i esperen el raig potent de claretat, d'inspiració, de llum ja feta, que'ls arrencarà del cap l'idea nova la nova llum, l'obra partida del somniat modernisme.

Mentre esperem, amichs meus, per al nostre *Cau*, per aquet reconet int'm, per aquet niu arrecerat i modest, no volem demanar més qu'una gràcia: que sigui sempre, el nostre *Cau*, un cau d'il·lusions i d'esperances; que sigui un refugi per abrigar an els que sentin fred al cor; un pedreg on reposar l'esperit qu'arriba malalt del camí enfangat de la terra; una hermita prop del mar, hospital dels ferits d'indiferència i posada de pelegrins de Poesia, que vinguin a veure espai, a respirar núvols i mar i tempestats i serenes, a curarse el mal del soroll, a omplir-se els pulmons de pau per tornar a volar am més halé vers els boscos i bardices de la vida i continuar la Santa Lluita.

Aixó voldriem; i voldriem al mateix temps que tots vosaltres els que porteu idees al cap i sentiu batre-us el cor, deixessiu de somniar baix: qu'acessiu la veu fins are monologada o ofegada pel ronc de les multituds i diguessiu, cridant fort, al nostre poble, que'l regne de l'egoisme há de rodolar per terra; que no's viu sola ment alimentant el pobre cos; que la religió de l'art falta a pobres i a rics; que'l poble que no estima als seus poetes ha de viure sense cançons ni colors, cego d'ànima i de vista; que'l que passa per la terra sense adorar la bellesa no és digne ni té dret a rebre la llum del sol, a sentir els petons de primavera a gaudir dels insomnis de l'amor, a embrutar am bava de bestia in-

noble les hermosures espléndides de la gran Natura.

Aixó voldriem, oh poetes! i per lograrho, aquí davant dels nostros ulls, tenim dos grans exemples per seguir: les ones per un costat vuidant els més durs penys, i per l'altre la constància de l'home doblegant i dominant el ferro, verge. Flexibles com l'aigua amorosa podreu abatre el cors de roca; valents com els manyans de l'Edat Mitja podreu doblegar les voluntats de la materia. Treballem a cops de petons y de martells; i en tant aquí tots junts, tots dels nostros, sense por d'orelles forasteres a l'art i a la poesia, podrem esbravar-nos cridant lo que no gosem dir moltes vegades rodejats del gran remat: que volem ser poetes i que desprenciem i planyem an els que no sentin la poesia; qu'estimem mes un Leonard de Vinci o un Dant, qu'una provincia o un poble; que preferim ser simbolistes, i desequilibrats, i fins bojós i decadents, a decaiguts i mansos; que'l sentit comú ens ofega; que de prudència a la nostra terra en sobra; que no hi fa res passar per don Quixots allí ont hi há tants Sancho. Panzas que pasturen, ni llegir llibres d'encantats allí on no se'n llegeixen de cap mena.

EL POBLE MORT

Era en els primers dies foscos de l'hivern, quan el sol, amagat darrera del turó, havia tacat de carmí un troç del cel ennuvolat am núvols de color de plom.

Les cases blanques s'anaven tancant. De les fumeres de les llars eixien, cargolant-se, columnes de fum negre, que'l vent desfeia per sobre de les teulades.

El campanar polçós, destacant-se retallat en el fons del cel il·luminat tam la llum quieta del die agonitzant, havia emmudit després de tocar, am sa veu de bronzo, a l'oració.

Tot callava, i no més els udols esgarrifosos d'un goç responien an el vent que desde l'un y bramolava.

El poble s'adormia.

En les ultimes cases que's tancaven cruixint les portes hi restà la llum encesa fent pampallugues: no més interrompien la quietut els udols esgarrifosos del goç.

Poca estona després pels carrers foscos s'escampava el vel de la nit, i les llums que feien pampallugues se moriren.

Les cases blanques s'havien tancat.

El poble dormia.

I quasi a mitja nit el vent va bramolar am més furia, el goç va callar un moment, i les campanes invisibles del campanar solitari van tocar... i les campanes invisibles van fer un só melancolic i estrident, melancolic com un gemec de la quietut misteriosa de la nit.

La fosca embolicava les cases blanques, el vent arrossegava per sobre el poble els núvols negres com capdells de fum, i les campanes van continuar tocant am só melancolic i estri lent.

En el campanar no hi havia ningú: les campanes tocaven soles am veus tristes; tocaven tremolant com si els hi cruixissin e's ossos; tocaven com si les fes moure una esgarripança de fred.

Van obrirse les finestres de les cases, i entre la quietut misteriosa de la nit la gent sortia de les cases; els udols esgarrifosos del goç van tornar se a sentir, i continuaven tocant soles les campanes tremoloses, com si les fes moure una esgarripança de fred o de por.

Per fi el sol va fondre a fosca, i la gent, inquieta i aterrorisada recordava el só trist de les campanes. En el campanar solitari no hi havia ningú: havien tocat soles. Pot-ser ploraven; pot-ser els morts les havien tocades.

I la gent va fugir estemordida; van abandonar aquell die el poble embuixat, perquè els morts feien plorar les campanes i un goç tota la nit havia udolat.

Uns anys després vam entrar a veure el poble mort, on encare cada vespre tocaven soles les campanes.

Era un die trist, molt trist; un d'aquells dies malalticos de l'hivern, embolicats de boira; un die tísic, tant trist com el poble abandonat.

Pels carrers la polç llista, verge de petjades, s'es campava entre les herbes d'una verdor bruta, que havien crescut soles.

Les cases blanques s'havien esgroguehit, i aquelles llagrimes blanques de calç, de blancor lluent qu'abans regaven l'acera, eren fosques, brutes, negres quasi; les cases semblaven sofrir d'anorament de la vida; la soletat les havia mortes de tristesa; eren l'ossamenta del poble que's tornava polç. I eren tristes, am tristesa de malalt; moltes, tancades, com si ploressin

per dintre; altres, obertes; les cases obertes sobre tot, feien esgarripar; els mobles abandonats cruixien sols, plens de polç, menjats dels corcs i embolicats de trenyines; i a l'entrar a dins s'ohien tots els sorolls misteriosos de la quietut, s'ohien al mig del die els sorolls invisibles de la nit.

Caminavem muts pels carrers solitaris, i com més avançavem la soletat semblava ficarse'ns en els ossos embolicar nos en la seva boira de misteri i de quietut, com si darrera nostre deixessim tot lo qu'era vida en aquell pau de la mort.

I caminavem muts i teniem fred. Ni una remor de vida en lloc: no més remors desconegudes, invisibles, cruixits de fusta que s'esberla, tremolors de pedra....

Una serp de color polçós va redreçar-se al davant nostre, i silenciosa, sense ni xiular, va fugir arrossegant-se, sense deixar en la polç ni rastre d'haver hi passat.

Els espia dimonis passaven aprop nostre bronzint i volant am direcció fixa, com fletxes amb ales de col·lors indecisos.

I anant endavant, vam trobar la font, una font natural que vivia encare, que rajava sempre, llençant un regalim d'aigua sobre una roca coberta de molça, cantant tranquila la cançó de sempre, aquella cançó pere sosa que feia dormir.

I més amunt, quan ja s'acostava l'hora de la fosca i el die tísic anava a morir, arribavem al cementiri del poble. Barrada la porta, no's podia obrir: estava lligada per les heures, com si els morts tinguessin por d'esser interromputs en el llur somni eternal; els dos ó tres camins del cementiri havien desaparegut; cobert tot de verd, l'heura havia encoixinat els ninxos, i, enfilant-se per sobre de les parets, mirava a fóra. Era el jardí de s'morts el jardí que ningú cuida.

Silenciosos abandonavem el poble: no havien parlat un sol mot. El campanar solitari s'aixecava retallat en un fondo fosc, i al deixar al poble mort una ventada va arremolinar davant nostre les fulles recremades i grogues caigudes dels arbres, el vent va bramolar, i glaçant-se'ns els ossos vam sentir que les campanes tocaven soles, am veus tristes, tremolant com si les fes moure una esgarripança de fred ó de por.

J. Mª JORDÀ

Pera 'ls nuvis (1)

Que 'ls hi darém que 'ls hi agradi an els nuvis, que 'ls hi darém que 'ls hi sá piga bo? Vingan marxants per firarlos de joyas, vingan jardins per omplirlos de flors.

Demlosho tot perquè tot s'ho mereixen; mes que 'n farán de presents que 's fan pols? Joyas millors nostre cor los desitja que durin més que las perlas y flors.

La ditxa eterna, la pau y ventura, lo goig sens fi la sagrada il·lusió, qu'es com un balsem de todas las penas que 'ns encoratja entre mitj dels dolors.

Més qui 'ls durá tan de be com voldrián? Qui 'ls ho durá? Dihemho avuy? dihemho tots? Abans d'un any vindrá un ángel sens alas com una bresca, tan ros y tan dols.

Y sumicant ab sos ulls amorosos dirá en llenguatge qu'entén sols el cor: «Com vinch del cel porto un cel en los llabis, es per vosaltres, partiusel tots dos».

JOSEPH FRANQUESA Y GOMIS

Mestre en Gay-Siber

(1) Poesia que fou llegida en el dinar de la boda d'en Ramon Suriñach y Rosa Oller; per lo seu eminentissim autor.

Sessió del Ajuntament

Varen assistirhi els regidors senyors Coll, Catalús, Robert, Bartolí, Montserrat, Carbonell y Company y Mitjans, pressidits pel alcalde D. Gayetá Benaprés.

Avans de comensar la sessió, el gran demòcrata senyor Mitjans, que tot lo que te d'alt, ho te de bon xicot, sentint bullir en sas venas el refinat altruisme, que tant renom li ha donat entre els entusiastas partidaris de la Patria Universal, va interessarse per nosaltres y ovirant ab sa mirada d'álga casulana que en la miserable taula de la premsa no hi havia el paper corresponent pera pendrer apuntes, va disposar carregat d'indignació, que un dependent de l'alcal-

día subanés aquell descaüt imperdonable. Moltes gracies y que la *Naturalesa* li conservi sa preciosa existencia pera que pugui practicar tant bonas obras.

Seguidament el senyor Venturera va entrar en funcions, dant lectura a l'acta de la sessió anterior, aprovada per unanimitat y per rutina.

El Consistori va enterarse: del conveni o arreglo de cédulas sobrants, que s'ha celebrat ab el recaudador d'aquell impost; de lo recaudat en concepte de consums durant el mes passat, que ascendeix a pesetas 4 071'00; y per últim del cupo que correspon a n'aquesta vila pel repartiment de riquesa rústica, urbana y pecuaria.

Després de l'ordre del dia, el *compañero* Mitjans, que per *fortuano* nostra se 'ns torna catalanista, protestá del caràcter absorbent y centralisador en que s'inspira el nou projecte de Lley Municipal insertat en la *Gaceta*, demanant al Consistori que la Comissió de governació emitís un dictamen, si pogués ser, tant inútil y escarransit, com el que va conjuminar ab motiu del Reglament de secretaris.

En Juliá, seguint la broma, li va fer entendre que no s'havia obert informació ni demanat parer a ningú y que per aquest motiu els únics encarregats de discutir la nova Lley, eran els caps d'ala que tenen assiento en las «Cámaras», pero, que no obstant, amotillants a lo que preseriu la «Constitución» s'podia fer us del *derecho de petición*, pera conseguir lo que s'proposavan.

En Benaprés va dirigir la vista al seu voltant pera endevinar l'efecte que havian causat las anteriors paraulas, y notant l'ayre d'estranyesa que s'apoderava dels flamants *peticionaris*, li va escapar el riure y la sessió va acabar-se.

NOTICIAS

Al Cementiri.—El passat diumenge a la tarde y tot el dilluns, diada dels Morts, estigué obert al públich, com de costum, el magnífich cementiri d'aquesta vila.

Durant aquets dias se va veure en extrem concorregut de personas piadosas a rendir un recort sincer als que no existeixen y jehuen per sempre en aquell camp sagrat.

El Cementiri presentava un sever é imponent cop de vista. En casi tots els nínxos y panteons s'hi veyan artísticas coronas de bronz y de flors naturals, abundanthi las de crisantemas y semprevivas, sentintse una fragancia que embaumava aquell lloch de reculliment.

La concurrencia, pogué admirar els dos panteons que, modelats pel eminent artista D. Joseph Reynés, s'han construït aquest any, essent propietat dels distingits compatriotes D. Manel Robert y Aldrofen y D. Antón Serra. Abdós panteons, que son tallats ab un art refinat y espléndit, adequat al lloch, produheixen un magnífich cop de vista, essent dugas joyas que honran al nostre cementiri, essent molt alabats per la concurrencia.

També es digne de alabar el zel dels administradors pel cuidado que tenen en procurar l'embelliment del Cementiri y la seva ornamentació.

Ab la conclusió complerta de las dugas alas de nínxos del costat de la porta d'entrada, el nostre Camp sagrat presenta un aspecte del tot arrodonit y digne de la importancia de Sitges.

Moviment del Registre Civil
durant el mes d' Octubre

Matrimonis.—Cap.

Naixements.—Manuel Badenas y Cresa, fill de Manel y Filomena; Rosa Martrus y Munté, filla de Rafael y Magdalena; Aina Catalús y Planas, filla de Joseph y Victoria; Maria dels Dolors Gorgas y Gorgas, filla de Francisco y Antonia; N. Oliver y Grau, fill de Magí y Marcé; Felix Cusiné y Biendicho, fill de Antoni y Teresa.—Total, 6.

Defuncions.—Pau Figueras y Lleó, 83 anys, viude; Joseph Castró y Roig, 78 anys, viude; Llorensa Pavia y Jorge, 43 anys, casada; Isabel Mirabent é Hill, 29 anys, casada; Maria Figuerola y Giralte, 41 anys, casada; Maria Tocas y Ferret, 76 anys, soltera; Seferí Prados y Bapedicto, 19 anys, solter.—Total, 6.

Las confiterias d'aquesta vila, durant las passadas festas de Tots Sants feren el seu agost, puig totas

vengueren las grans existencias de panellets y dolços de que estavan provistas.

El nostre amic en Joseph Roca, qu' ha marxat a Barcelona ens ha encarregat que l' despedissim des de las nostras columnas per no poderho fer personalmente a las numerosas amistats ab que comta entre els compatriotes.

Queda complert l' encàrrech.

Els vehins de Campdessa se 'ns queixan, y creyem ab motiu, de que 'ls dias que 'l mal temps impideix el treball de la pedrera de Garraf, pujen treballadors en nombrosas collas, y en ple dia, a fer de las sevas per aquella plana, ab disgust d'aquells pacífichs habitants, que no contents ells en deixar las figueras sens fruit s' entretenen en pendret tot lo que ls hi fa goig, sense respectar els sembrats, cansant el, dany corresponent.

Y com qu' axó va repetintse masa sovint; fem aquesta denuncia a qui corresponga administrá justicia, avans de que 'ls vehins se la fassen pel seu compte, y succeheixin fets que tots sentiriam.

El dia de Tots Sants a la tarde, conforme anunciarem, se posá en escena al teatre del Prado Suburense 'l fantástich drama d'en Zorrilla «Don Juan Tenorio», que obtingué una interpretació regular per part de la companyia que dirigeix el senyor Vinyas.

El teatre estava plé a vessar, sortint la concurrencia satisfeta de la funció tan propia de la diada.

En un dels intermedis la Banda del local va tocar l' *himne Bayamés*, que fou rebut ab gran plaer de mans.

Durant las passadas festas de Tots Sants visitaren aquesta vila gran número de forasters entre quins s'hi veyan no pochi estrangers.

Tant la nostre magnífica platja, com el «Can Ferrat» se vegeren molt concorreguts.

Algúns estrangers tregueren vistas fotogríficas dels llocs més expéndits de la vila, sabent que algunes d' ellas apareixeran en revistas ilustradas.

S' ens manifesta que las medallas ab l' imatge de la Santissima Trinitat y que s' venen en la relojería de D. Francisco X. Tort, las personas que desitjin adquirirne, podran també dirigirse en tot temps de l' any als senyors Administradors de l' hermita.

El dia dels morts, las tombas de Barcelona ahont estan depositats els restos dels eximis patricis el Dr. D. Bartomeu Robert y Mossen Jascinto Verdaguier, estavan completament cobertas de coronas y rams de flors, depositadas per ayments de Catalunya que veyen en ells sos ensalsadors.

Ens va complaure en extrém que algúns sitgetans dels residents a Barcelona, colloquessin algúns ramells de flors a la tomba del que sigué nostre Fill predilecte.

BALUART DE SITGES, per medi de sa delegació a aquella ciutat, cregué un dever ineludible enviar son reco t.

Enllás.—Dimecres passat contragué matrimoni nostre bon amic y col·laborador en Ramón Surifach y Senties ab la gentil y elegant senyoreta Rosa Oller y Roca.

L' enllás tingué lloch al Vinyet, ahont a més de l' enllumenació que no escassejava gens, hi havia un estól de senyoretas que feyan simpatiquissima la festa.

Vestia la núvia rich traje blanch ostentant la

simbólica flor de tarongina y las senyoretas que formavan part de la comitiva, lluhian l' airosa mantellina blanca.

Apadrinaren als nuvis el Sr. Caralp y D. A. Catalús y Soler.

Durant la caremonia, que comensá a las onze del matí, l' intelligent mestre Cascó junt ab en Valentí Giménez, violinista, interpretaren ab molta armonia escullidas pessas de música.

El dinar, que va servir el reputat *chef de cuisine* senyor Urgell, en un dels salons del Hotel Subur, fou suculent y presentat a l' algaría dels bons hotels.

El menú fou el següent:

«Entreteniments, Crem de Volaille, fregits variats, filet de bou ab rovellons, llusos a la Subur, pollastres rostits, biscuit glacé, fruitas del temps, dolços de totas classes, licors, malvasia, xampany, café y puros de l' Habana».

Acabat aquest, l' eminent poeta en Joseph Francesc y Gomis feu un brindis y lleigí la poesia «Pera 'ls nuvis», que publiquem apart, seguint entusiastament aplaudit.

El folk lorista Rossend Mastres, contá un quísto apropiat al cas que feu esquinar de riure y quin li valgué infinitat d' ovacions.

Se feren brindis y finalisá la festa.

Al mateix dia el pare de la núvia, Sr. Oller, obsequiá ab un espléndit dinar de pollastre, dolços y licors, als malalts del hospital que quedaren sumament satisfets y agraïts a tan digne administrador.

Els nuvis marxaren a Valencia y d' allí vers Andalusia.

Felís viatge y salutació, desitjant a la ditxosa parella un pervindre de felicitat, y felicitem al senyor Oller per la bona obra envers els pobres del nostre establiment benéfich.

Elegantment imprés s' ha publicat la comedia satírica *El malalt crónich* de n Santiago Rusiñol, estrenada darrerament al teatre Catalá, y de la que ja en ferem el corresponent judici crítich.

La Associació de Sant Lluís Gonzaga, d'aquesta vila, está organissant una gran festa literari-musical, que pels elements que hi pendrán part, promet resultar verdaderament important.

Diumenge passat en la casa coneguda per can Calixto, notaren los hi faltava una criatura que tot just contava quatre anys.

Se feu fer una crida y no s' sapigué fins molt tart, després de haver sortit alguns vehins, en diverses direccions, que s' trobava a Vilanova, ahont esma-perdu hi havia fet cap.

Va enganaarse una tartrana, retornant a casa seva tranquil y ab molta alegría de son par de tenirlo al seu costat.

Festa agradable.—Los joves estudians que durant l' estiu passat consituhiren en aquesta vila l' Academia d' advocats y farmacéutichs, justament satisfets del bon xit que obtingueren en los examens celebrats darrerament, determinaren celebrar un acte íntim pere celebrarho.

A aquest efecte, després de varias juntas preparatorias acordaren celebrar un espléndit banquet al Resaunt «Sant Jordi» de Vallvidrera, (Barcelona).

La festa tingué lloch el passat dijous, regant durant el banquet que f u esmeradament servit, se pronunciaren entusiastas brinds enaltint la gesió de l' Academia, y 'ls la sós de germanor entre 'ls estudians sitgetans. També s' brindá per la nostre vila, y s' criticá patriotícamet el caciquisme que tant mal fa a Sitges, engendrnt tota aquesta serie de disbauxas que han arruinat la nostra hisenda.

Ab un vigorós crit de «Visca Sitges» que reperculí vibrant per aquell imponent cop de vista, acabí tant simpática festa que deixá gran's records a quan's tingueren la ditxa de assistirhi.

Imp. de P. Bofarull, Templarios 2 y 4. — BARCELONA

ESTORAS
DIBUIXOS NOUS—PREUS ECONÓMICHS
Se 'n troba un gran assortit en la
Esparteria, Estoreria y Matalasseria
de RAMON IZABAL
Carrer Major núm. 42. — SITGES

També s'hi trobarán tota mena d'articles pertanyents als rams de matalasseria y esparteria
Ocasio.—Es colocan ALFOMBRAS MOQUETA a 450 pessetas el metro

Colmado de J. Masó (à) Bruguera

Parelladas 2, Plassa del Marqués de Mont-Roig y St. Francisco

Novetat en objectes pera regalós. Reposteria extra. Placas y paper fotogràfic

XACOLATAS Amatller, Matias López y Colonial (Madrid)

Trapa, Juncosa, Boix Pi y Ballester

Galetes gran surtit, Pastillas de café (Logroño). Bombons de Xacolata, Bombons acits.

Malvasia y Moscatell, Wermouths de Sitges, Vins Rioja de Iberdia, Champanys Codorniu y Moët, Aixarops refrescants Fortuny y altres. Anisats Feliu, Mono, Maria Brisant, Ayguas minerals de Vichy y altres. Cafés Moka, Caracolillo, Puerto-Rico, Mantega, Formatjes, Conservas, Borregos de la Bisbal, Vilanova y Briox, Pastas fulla, das, Jalua y codony, Pastas finas pera sopa, Pa gluten, Arros, Olis Salat, Sabons, Bujias, Bolados purgants, Sul cres superiors, Grans, Lleixius, Cerería, etc.

Gran limitació al engrós sense necessitat de anar a l'ora

Gel, Neulas, Casseosas y Cervesas, etc. etc.—Es serveixen coras de Malvasia y Mosca: 11

VI MIRABENT CONTRA LA INAPETENCIA RECONSTITUYENT TÓNICH NUTRITIU PODEROS

Contra la pèrdua del apetit y convalecencia y enfermetats llargas, Recomanem als malalts y personas delicadas l'empleo del Vi Mirabent, constituit a base de las tres Quina, l'acaa, Colombo y Peptoni ó carn. sent un dels millors Tónichs nutritius y l'únic reconstituyent natural y complet.

Dit Vi, suportat per ls estómacs més delicats activa la nutrició y fa recóbrar las forsas en los individuos que esperimentan un decaiment orgànich. Al propi temps facilita una bona digestió evitant las traballosas é incompletas.—Preu de la botella 2'50 pessetas.

Para ls cassos en que's tracta de combatir la Anemia, Clorosis (colors pàlils), desarreglos menstruais y demés afeccions degudas a pobresa de sa ich, tenim preparat el El Vi Mirabent Ferruginós co tra la inapetencia, de composició semblant al anterior, ab la adició del Ferro, en estat perfectament soluble y enterament assimilat Preu de la botella 3 Ptas.

Quant hi ha necessitat de combatir els efectes del Linfatisme, Raquitisme, Escrófulas, Infarts Glandiuar, etc., tenim preparat el Vi Mirabent Fosfatat, contra la inapetencia, de resultats marcadament visibles.—Preu de la botella 3 pessetas.

DE VENTA A SITGES: Farmacia del señor Vallés, Plassa del Marqués de Mont-Roig

DIPÓSIT A MADRID; Fuencarral, 103

A BARCELONA: Oficina de Farmacia y Laboratori Químich de F. MIRABENT, Diputació, 411 y Girona, 83

LA CATALANA

Companyia de segurs contra incendis y explosións a prima fixa
Establerta a Barcelona, Dormitori de Sant Francesch, núm. 5
EDIFICI DE SA PROPIETAT

GARANTÍAS: { Capital social 5.000.000 pessetas
Reservas y primas 13 294,501'73 pessetas

Fondos colocats en inmuebles a Barce'ona y valors de major garantía
Sinistres pagats, 6.283 que importan 7.632,260'39 pessetas

AGENCIA DE SITGES: — VICENS MORANDO Y BERTRÁN

Camiseria y Corbateria

Boquería, 32.—BARCELONA

Gran assortit en Camisas, Corbatas, Mocadors y tots els articles pertanyents a n'aquest ram

Gran baratura de preus

La Camiseria que ven més barato de Barña.

ESPECIALITAT

— EN —

✿ CAMISAS A MIDA ✿

Esperit de Vi

VAÑO HERMANOS

DE

VALENCIA.—Representant

B. Carbonell y Batlle

CONFITERIA LA PERLA

Major, 50.—SITGES

Fabricació especial de xacolate fet a la pedra ab canyella y vainilla.

Recomanem els nostres olis per sa pureza y refinació de las comarcas de Aragón, Reus, Tortosa y Urgell

Preus sense competencia

LA GRESHAM

Compañía inglesa de seguros sobre la vida y de reatas viticias - Fundada en 1884

Polissas indisputables Beneficis capitalisats Primas molt moderadas

La Gresham té constituit el dipòsit exigit per las lleys fiscals y vigents com enarulla per 400 assegurats a Espanya.

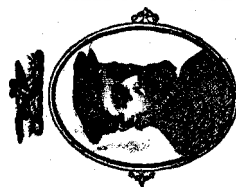
A Sitges: Joan Amell, Carrer de St. Pere, 7

LA PALATINE

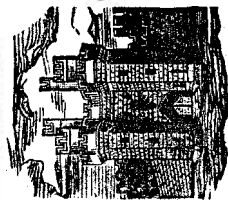
Compañía inglesa de seguros contra incendis, explosiones y accidentes

Oficinas para Catalunya, PLASSA DE CATALUNYA, 9 — BARCELONA

A SITGES, JOAN AMELL, CARRER DE SANT PERE, NÚMERO 7

Oficinas para

Cassadó y Moreu

PIANOS

VENDAS, LOGUERS Y PLASSOS

Dormitori de St. Franceseo, 27

BARCELONA

FABRICA DE LICORS

(Primera a Sitges) de

MIQUEL RIBAS

A petició de molta clientela, y en vista del gran éxit obtingut ab el VERMOUTH marca MARGARIT quina classe es sens dupte la millor que 's fabrica a Espanya, puch desd' avuy oferir el RON MARGARIT ab la confiança que no desmereixerá de la fama que ja acreditada te dit VERMOUTH MARGARIT.

Vermouth BLANCA SITGES (sech)

Malvasia y Moscatell de cullita propia.

Existencias en tots els Cafés, Restaurants, Colmadors etc, etc.

GRAN EXIT

VERMOUTH BALOMI

Caixa de 12 ampollas 22'50 ptas.

Ampolla. 2'50

B. Carbonell y Batlle

Plassa Marqués de Mont-Roig, 1

Fundas de palla, 8/4 litre, 1000, 1ª pessetas; de 5 paquets 250 pessetas.